

มีอารมณ์เดียว

คุณยายเป็นบุคคลที่น่าศึกษามาก หลวงพ่ออยู่กับท่านมานาน ตั้งแต่ปลายปี พ.ศ.2506 จนถึงวันที่ท่านละสังขารในปี พ.ศ.2543 รวม 37 ปี เห็นท่านมีอารมณ์เดียว คือมีอารมณ์สม่ำเสมอ ท่านไม่ค่อยตื่นเต้นอะไรกับใคร บุคลิกของท่านดูเฉยๆ พูดจาเรียบๆ สมบัติของมีค่าต่างๆ ท่านเห็นแล้วเฉยๆ แม้ว่าจะเอาอะไรไปให้ท่านเพราะอยากให้ท่านดีอกดีใจ ก็ต้องผิดหวัง ไม่ว่าส่งอะไรไปให้ท่านจะต้องเอามานั่งหลับตาเข้าที่ดูทุกที คืออารมณ์

...มีอารมณ์เดียว...

ของท่านไม่ค่อยกระเพื่อม ไม่ว่าเราจะแสดงกิริยาอาการอย่างไร ท่านจะเฉยๆ นิ่งๆ ดูเหมือนท่านมีความมั่นใจของท่าน มั่นใจอย่างสงบนิ่ง สงบเสงี่ยม สง่างาม และน่าเชื่อถือ ทำให้รู้สึกเย็นอกเย็นใจ

หลวงพ่อกเคยไปยืนดูท่านใกล้ๆ เวลาท่านถาบทัญญา แล้วถามว่า “ยายทำอะไร” ท่านตอบว่า “กำลังระลึกชาติ” ก็รู้สึกที่ที่ท่านระลึกชาติในขณะที่ถาบทัญญาได้ด้วยหรือ ท่านระลึกย้อนหลังได้ แล้วก็เล่าอะไรให้ฟังมากมาย ท่านเล่าไปแล้วก็สอนไป เวลาสอนพระเณรที่วัดพระธรรมกาย ท่านจะพนมมือก่อนแล้วบอกว่า “อย่าให้ยายบาปนะ” แล้วท่านก็ถวายเป็นความรู้พระเณรว่าควรปฏิบัติตนอย่างนั้นอย่างนี้ และที่ย้ำมากที่สุดคือ “อย่าลืมนะท่าน” คุณยายพูดไปก็พนมมือไปด้วย

...มีอารมณ์เดียว...

วันหนึ่งพระมหาเปรียญ 9 ประโยค ไปหาท่าน ตอนนั้นท่านอยู่บ้านหลังเล็กข้างวัดปากน้ำ พระมหาเปรียญมาทดสอบภูมิธรรมของคุณยาย คุณไปคุยมาท่านก็นั่งฟังเฉยๆ รับว่า “ค่ะๆ” แล้วท่านก็ตอบได้หมด พระมหาเปรียญถามอะไรมาท่านก็ตอบได้ ท่านบอกว่าขอถามบ้าง “ท่านมหา ท่านมหาก็จบเปรียญธรรม 9 มาเนี่ย รักษาศีลนะ ศีลมันเป็นอย่างไร” พระมหาอธิบายว่าศีลคืออย่างนี้ๆ ว่าตามทฤษฎีไป คุณยายบอก “ไม่ใช่ แค่นั้นไม่พอ อย่างนั้นรักษาไม่ได้หรอก แคร์เรื่องศีลเท่านั้นเอง จะรักษาศีลก็ต้องเห็นศีล ไม่เห็นศีลแล้วจะไปรักษาได้อย่างไร” “แล้วเห็นศีลได้ด้วยเหรอ ไม่ใช่ศีลอย่างที่บอกไว้ในหนังสือเหรอ” คุณยายก็เรียนท่านว่า “นั่นมันรู้เรื่องศีล แต่ศีลมันต้องเห็นได้สิ เมื่อไม่เห็นแล้วจะไปรักษาได้อย่างไร

...มีอารมณ์เดียว...

ศิลปินลักษณะเป็นดวงกลม ดวงศิลปินอยู่ในศูนย์กลาง
กายท่านมหานั่นแหละ รักษาด้วยใจ ทำใจใสๆ หยด
นิ่งไปตรงนั้นแหละ ให้เห็นอยู่ตลอดเวลา เรียกว่า
รักษาศิล” นี่คือนิพพานนี่สิ อ่านไม่ออก เขียนไม่ได้
ถามพระมหาเปรียญธรรม 9 ประโยค แล้วพระมหา
ก็เลยขอมาเรียนวิชาธรรมกายกับคุณยายบ้าง

อีกครั้งหนึ่ง หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่า
“ยายเหงาบ้างไหม” ท่านตอบว่า “ยายไม่เคยเหงาเลย”
“แล้วยายทำอะไรยายจึงไม่เหงา” ถามท่านครั้ง
หนึ่ง ตอนพบท่านใหม่ๆ เมื่อท่านอายุ 50 กว่าปี พอ
อายุ 60 กว่าก็ถามอีกครั้ง 70 กว่าก็ถาม 80 กว่าก็
ถาม แต่ 90 กว่าไม่ได้ถาม ท่านตอบเหมือนเดิมว่า
“ไม่เหงา” “ยายทำอะไรยายจึงไม่เหงา” ท่าน
ตอบว่า “ยายนั่งเข้าที่” เป็นภาษาของท่านแปลว่า

...มีอารมณ์เดียว...

นั่งสมาธิ ท่านใช้คำว่า “ยายก็นั่งเข้าที่ ไปคุยกับ
เทวดาก็ได้” หลวงพ่อเลยบอกว่าถ้าอย่างนี้ก็หมดห่วง
แล้ว เพราะเทวดามีมากกว่ามนุษย์ คุยกันอีกก็ร้อยปี
ก็ไม่หมด จากวิมานนี้ก็ไปคุยวิมานนั้น

ถ้าเราทำได้ของท่าน เราจะไม่เหงา ใบหน้าจะ
ตึงอย่างคุณยาย ตึงด้วยความสุข ไม่ใช่ตึงด้วยความ
โกรธ ตึงเหมือนกัน แต่ว่าตึงด้วยอะไรนั้นต่างกัน
ท่านบอกว่าเดี๋ยวยายก็นั่งเข้าที่ไปคุยกับเทวดาก็ได้
ไปนรกก็ได้ ไปสวรรค์ก็ได้ แม้กระทั่งไปนิพพานก็ได้
ไปกราบเรียนกับพระพุทธเจ้าก็ได้ ได้ฟังทีไรแม้จะ
เป็นประโยคเก่าๆ แต่ทำให้ใจฟูทุกครั้ง เพราะท่าน
พูดเรื่องที่ทำให้สบายหูและสบายใจ

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะท่านเข้าถึงธรรม เข้าถึง
พระธรรมกายและเข้าถึงวิชชาธรรมกาย ท่านจึงมี

...มีอารมณ์เดียว...

ความสุขอยู่ตลอดเวลา ท่านบอกว่าท่านไม่อยากจะ
อะไร ท่านอยากอย่างเดียวคืออยากไปปราบมาร
ประหารกิเลส ความอยากของท่านไม่ค่อยเหมือน
คนอื่น ท่านมักพูดว่า “นิพพานใครจะไปก็ไปเถอะ
ยายยังไม่ไป ยายจะไปปราบมาร” เพราะเหตุนี้เอง
ท่านจึงไม่ค่อยผูกพันอะไรกับใคร ท่านมุ่งไปที่งาน
ในใจของท่านมีแต่งาน งานทางใจกับภารกิจของ
ท่านเท่านั้นเอง

